

РЕШЕНИЕ

№ 17798

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА В. КИРОВА

при участието на секретаря Й. Г. Ц.
като разгледа докладваното от ГЕРГАНА В. КИРОВА Гражданско дело № 20221110150327 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.7 от Конституцията,вр.чл.49 от ЗЗД,вр.чл.45 от ЗЗД от Е. Д. М.,ЕГН *****,с адрес гр.София,АДРЕС,против Върховния касационен съд,с адрес гр.София,бул.“Витоша“ № 2,с искане за осъждане на ответника да заплати сумата от 20000 лева обезщетение за неимуществени вреди в периода 18.08.2020 г. до 06.08.2022 г.

Ищецът твърди,че със жалба,вх.№ 6781/2020 г.,депозирана до ВКС е поискал да бъде сезирана прокуратурата за възобновяване на наказателно производство. Сочи се,че ответната страна е допуснала бездействие и от това бездействие за ищеца са произтекли вреди. Твърди се,че предвид обстоятелството,че в жалбата е претендирано възобновяване на наказателно производство, а именно на производството по кнохд № 1018/2019 г. по описа на ВКС ответникът е следвало да съобрази разпоредбата на чл.205 от НПК и да препрати жалбата до главния прокурор. Ищецът сочи,че предвид бездействието на ответника ищецът М. счита,че е налице отказ от правосъдие,загубил доверие в правосъдието и счита,че правата му са нарушени. Претендира обезщетение в размер от 20000 лева. Моли съда да постанови решение,с което да уважи исковата претенция.

В срока за подаване на писмен отговор е депозирал такъв от ответника със становище,че ищецът нарушава принципа по чл.3 от ГПК за добросъвестно упражняване на правата си,ако искът бъде възприет като допустим е изразено становище за неговата неоснователност – твърди се,че по подаденото искане е налице разпореждане от 04.09.2020 г.,с което е отказано възобновяване предвид това,че присъдата е проверена по касационен ред. Соци се,че жалбата няма единствен адресат съда,а е адресирана и до прокуратурата. Моли съда да отхвърли иска.

Софийският районен съд, първо гражданско отделение, 42 състав, като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното :

От представена жалба, вх. № 6781 от Е. Д. М. се установява, че същата е адресирана до ВКС и до Главния прокурор.

С разпореждане от 11.09.2020 г. на Заместник председателя на Върховния касационен съд и ръководител на наказателна колегия се установява, че е отказано образуване на производство по възобновяване, както и с разпореждането е указано, че осъденият може сам да направи искане за възобновяване съгласно чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи :

Уважаването на иск с правно основание чл. 7 от Конституцията на Република България, вр. чл. 49 от ЗЗД, вр. чл. 45 от ЗЗД е обусловено от провеждането на доказване, че са настъпили вреди, вредите се дължат на действия или бездействия на държавни органи. С този иск се реализира обективната отговорност на Държавата вследствие незаконни актове, действия или бездействия. За да счете, че искът се явява предявен по реда на чл. 7 от Конституцията, вр. чл. 49 от ЗЗД, вр. чл. 45 от ЗЗД, съдът взе предвид, че този ред е приложим в хипотезата, когато не се претендират вреди в регламентираните случаи по ЗОДОВ. В съдебната практика е възприето, че когато са претендирани вреди извън хипотезите на ЗОДОВ отговорността на съответните правозащитни органи се реализира по реда на чл. 49 от ЗЗД – в този смисъл определение № 1151/12.12.2017 г. по гражд. дело № 2960/2017 г. по описа на ВКС. В настоящия случай ищецът М. излага твърдения, че е търпял вреди вследствие липсата на предприети действия по искането му да бъде възобновено наказателно производство, поради което и съдът счита, че правното основание на исковата претенция е именно по реда на чл. 7 от Конституцията, вр. чл. 49 от ЗЗД и чл. 45 от ЗЗД. В тази насока съдът отчете, че с определение на ВКС № 1343/30.05.2023 г., постановено по частно гражд. дело № 1929/2023 г. по описа на ВКС е възприето, че исковата претенция, основана на твърдения за допуснато бездействие на ВКС да сезира Прокуратурата като изпрати искане за възобновяване, подлежи на разглеждане по реда на чл. 7 от Конституцията на Република България, вр. чл. 49 от ЗЗД.

Софийският районен съд счита, че липсват предпоставки за ангажиране отговорността на ответника и предявената искова претенция подлежи на отхвърляне. В тази насока следва да бъде отбелязано, че отговорност, произтичаща от бездействие може да бъде ангажирана само в хипотезата, като ответната страна е длъжна да предприеме съответно действие, а поради непредприемането му настъпват вреди. Софийският районен съд приема, че липсват предпоставки за ангажиране отговорността на ответника, когато въпросът дали да бъдат предприети съответни действия е поставен на преценката на ответника. В конкретния случай ответникът Върховен касационен съд не е бездействал по искането на ищеца М., а с постановеното разпореждане от 04.09.2020 г. е отказано възобновяване на наказателно производство като отказът е основан с това, че при проверена по

касационен ред присъда не се явява допустимо възобновяване. Когато отказът за възобновяване на производството е основан на приложение на законови разпоредби и преценка за допустимост на искането, която преценка е предоставена на адресата на искането, независимо дали искането, с което е сезиран ответникът е уважено или е оставено без уважение, действието на ответника се явява правомерно, респективно липсват предпоставки за определяне на обезщетение за вреди. Така мотивиран, съдът намира, че искът подлежи на отхвърляне. Не може да бъде споделен доводът на ищеца М., че искът следва да бъде уважен поради допуснато от ответната страна нарушение на чл.205 от НПК. Цитираната разпоредба предвижда, че гражданите и длъжностните лица са длъжни да сезират органите на досъдебно производство, ако узнаят за извършено престъпление. С оглед обстоятелството, че ищецът М. като гражданин също има задължение съгласно чл.205, ал.1 от НПК не може да бъде възприето, че липсата на препращане на искането му до Прокуратурата представлява деяние, вследствие на което за ищеца да са произтекли вреди. Както беше посочено, доколкото преценката относно наличието на предпоставки за възобновяване на наказателното производство е обусловена от упражняване на законови правомощия, начинът, по който се процедира по искането, не може да доведе до ангажиране отговорността на ответната страна. Изложените съображения мотивираха съда да счете, че исковата претенция подлежи на отхвърляне.

Водим от гореизложеното, **Софийският районен съд**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.7 от Конституцията на Република България, вр.чл.49 от ЗЗД, предявен от Е. Д. М., ЕГН *****, с адрес гр.София, АДРЕС, против Върховния касационен съд, с адрес гр.София, бул.“Витоша“ № 2, с искане за осъждане на ответника да заплати сумата от 20000 лева обезщетение за неимуществени вреди в периода 18.08.2020 г. до 06.08.2022 г.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____